

“UKRAINIAN LABOR NEWS”

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00
Telephone: St. John 1465.

“УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Товариство “Українських Робітничих Вістей”.
Переплата на рік \$4.00.
Рукописи не звертає ся.
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

А “МОСЬКИ” БРЕШУТЬ ДАЛЬШЕ...

Юпітер від “українського закордонного комунізму” “соц-воляні рашерчать”, а розсердившись, витрусив зі своїх “комуністичних” штанів цілий мішок лайки на адресу провідників Радянської України.

Єслі-б кішійовський “дворянин” Крушеван воскрес і про-читав послідні “твори” мужів в штанях в “Новій Добі”, він півнав би в них себе самого, як в зеркала. Ціла енциклопедія “крпких словечок”. Воно, розуміть ся, так і краше. Для “отстрастки”! Хоч се і “применительно к подлости”, як сказав Шедрін, але за то отверто. А попередньо приходило ся було ма-скуватися, плаутився маніявами, каються, битися в груди, що, мовляв, вже більше так не буде, що і я — не я, і ми — не ми. Пощо було вивертати “комуністичні” штани на той чи інший бік, коли вони зовсім не до міри. Одиноким лишало ся скинути їх зовсім, показати свою дійсну чорносотенну наготу.

І так, Раковський не тільки румунсько-болгарський русофіл, “єдиноєдлімовець”, пропатор диктатури руської культури над українською, політичний шулер, але він — стисни читачу зуби — він... бувший меншевик!

Одно лише має щастє Радянська Україна, що Раковський не є україножер. А от інші радянські дієчі не тільки україно-жери, а ще й до того люти... Так люти, що пожерли всіх “справ-жних” і “напівсправжних” Українців, всіх Жидів, а в довершенє закусили Євреям.

Ви, читачу, може ще й не чули, що на світі існують Жиди і Євреї в той сам час. І не диво, що не чули; бо се, тільки що оповіщений “Новою Добою” новий винахід мужів. Вони ви-найшли єще також, що Ленін став колофобом.

“Поменше жидков посилайте на Україну”, мав сказати Ленін (після слів “Нової Добі”) “в присутності Українців”. А раз “в присутності Українців”, то значить “факт”, що він так сказав. Мужі воюють лише “фактами” і то “не запереченими”. Тепер “незаперечених фактів” про радянські републики більше чим треба, то чому-ж мужам єще й своїх не додати.

Та от і з самими мужами від “закордонного комунізму” счинилась велика неприємність. Перетрали мужі всі свої штани, а не віднайшли, до якої “нації україножерів” належать: За-тоньский, Мілін, Лебедєв і Фрунзе. Правду писали новобістис, що “лоздак Винниченка на Україну не оправдала їх надій”.

“Чоловік з ризком своєї свободи, здоровья, навіть життя пробираєть ся з величезними труднощами на Україну” (слова самого Винниченка), а не зміг навіть установити, до якої “нації україножерів” належать вище названі чотири члени Централь-ного Комітету Комуністичної Партії України. І пощо було тоді “рискувати своєю свободою, здоровьем, житем”? Добре хоч, що в Карльсбаді є цілоча водичка, а то міг би чоловік зовсім пропасти за ніщо.

Та як-би там не було, ть “Новій Добі” і всім віденським мужам, що коло неї гуртують ся, щось дуже вже прилекло. Такого нахабного чорносотенного стилоу писаня у відношенню до Ра-дянських Републик досі єще не вживала ні одна з контрреволю-ційних газет. Мужі, як говорять ся, рубають зза плеча.

Біда лише, що у Відні мало місяці і нема де як слід розмах-нутись, а тут “сила выхода требует”. Здушити си силу в собі — значить не бути чесним з собою. І от “покіничивши” з “маль-чиками” та з “парубкаками”, мужі взяли ся до “висшої полі-тики”.

В сій області вони найшли собі прихильний відгук всієї чор-ної сотні в Канаді і Америці.

Винниченко, прибравши позу горьківського снігура, полетів на Україну. Але там птичко розпізнали по полеті.

— Бюрократи, шулери, — доніс він на всіх робітничих про-відників і псаломників його мужам, повернувши з України.

— Фа-а-а-а!... — каркнули за ним всі ворони від укр. чор-носотенства в Канаді і Америці.

— Мануїльський — Українець на прокат, — каже Винни-ченко.

— Жид!... ваше комуністичне степенство, тільки не змінив назвиска, — поправила Винниченка ньюорська ворона, що “Сво-бодою” зветь ся.

— Раковський — румунсько-болгарський русофіл, єдино-недімовець... — почав знова рапортувати Винниченко.

— Жид!... тільки не змінив назвиска, — каркнула знова ньюорська ворона.

— І політичний шулер, — додав ще “комуністичний” снігур.

Чому там числитись зі словами, коли “сила выхода требует”.

“Шулерство” Раковського більше чим “ясне”. Хто читав коротеньку біографію Раковського в “Укр. Роб. Вістях”, той мав нагоду про се переконатись.

Тоді як Винниченко оббивав пороги барона Нольда в Пе-трограді, просячи хоч “три губернії” для створеня “власної у-країнської держави”, то Раковський за політичне “шулерство” сидів в румунській тюрмі. Мало того, він єще підчас світової війни “за демократію” підготовляв ґрунт для відомої Шмер-вальської Конференції, на котрій то була положена перша під-вална під III Інтернаціонал.

І так мужі рубають. Вчєра лягли одних, нині других, а завтра — хто попадеєт ся під руки. А в чорносотенних воронів горда стоєть отверті.

А тимчасом, коли зібрати до купи всіх віденських “мужів” разом з американськими і канадійськими воронами, то їх лай-ка на Радянську Україну буде подібна до гавканя “моськи” (цу-чка) на слова в байці Крилова.

Великий і сильний стоїть пролетаріат радянських републик. Більший і сильніший ніж коли будь до сего часу. І як білі, як нужденні і безсильні оті всі моськи від новобістив починаючи, а на “Свободі” і “Укр. Гоа.” кічачочи. Каркайте, ворони, бо се ваша одинока пісенька, що остала вам в спадщині від вашої нужденної “політики”.
Волицьєв.

РЕВОЛЮЦІЯ В РОСІІ І МІЖНАРОДНИЙ ПРОЛЕТАРІАТ ПРОЧ З РЕНЕГАТАМИ

Імперіалістична війна була да запанували диятого, що про-летарська Росія майже від-першої хвилі свого існуваня мусіла спрямувати всі свої зу-силля на оборону проти воро-жих сил контрреволюціонерів, попіраних капіталістичним державами, голод і нужда пов-стали не диятого, що робітни-ки революціонери в Росії не потрапили ужити своїх сил на піднесенє економічного жита, лише диятого, що неревольо-ційні або контрреволюційні ро-бітники інших країв дали ся ужити до боротьби проти про-летарської Росії.

Робітники Росії прецінь ви-тревали. Витревала пролетарська Ро-сія в бою. Відбала червона ар-мія пролетаріату ворогів і ро-бочий люд приступив помімо голоду і нужди до великого ді-ла будови будівлі нового ладу опертого на праці і героїстві.

Через море крові, через пу-стиню розпучливої нужди! ступають незачитані вперед до-ліпшої, світлої будучности ро-бітники і селяни Росії.

І нарешті, нарешті та вели-ка героїсть почала ділати на ро-бітників інших країв.

Побачили робітники капі-талістичних країв, що та умір-кованість, до котрої уживали їх провідники давних партій, за-проданці і марнотравці, нічого доброго їм не ворожить. Завели напад, що по скінченню війни за-раз вернуть нормальні відно-сини. Очевидним стає, що ка-піталізм в тій світовій різні, до-котрої сам дорів, вичерпав свої-ж животні сили, що не може вже здобути ся на те, щоб регулю-вати розпучнені елементи, щоб заспокоювати хочби до тої-ж стєпені, що перед війною ма-теріяльні потреби мас. Завели напад, що небагата клясова боротьба зстане злагідненою через зміненє політичного значеня робітників. Навпаки, ся боротьба з кожним днем за-остраєть ся. З кожним днем зростає також свідомість ду-маючих пролетарів, що нема иншого виходу, тільки треба повалити клясу капіталістич-них гнобителів.

І от, коли жовнір лихо корм-лений, лихо озброєний в бо-ротьбі тій лоносив поражку за поражкою, в кінці, під впливом повставшого міського робітника положив кінець своїм нелюдським терпіням, звернув багнєти проти тих, що його гнали на різню, коли ро-бітники і жовніри за одним замахом повалили царат, тоді і селянин почув, що і для него надійшла хвиля поражку з гнобитєлями.

Огонь селянського бунту о-горнув край царя! Селянин темний і поневерований, несві-домий своїх цілей, лише палаю-чий природною ненавистю до поміщика і чиновника (у-рядника), став по стороні сві-тового міського робітника.

Інакше стало ся в західній Європі. І тут війна викликала в кінці бунт жовіра в тих кра-ях, в котрих війна довела до надмірного напруженя — в Ні-меччині і в Австрії. Той жові-рський бунт довів до проле-тарської революції. Полетіли корони з твердих лобів Гоген-цолєрнів і Габсбургів, на хви-лю жовірські і робітничі ради взяли в свої руки владу. Лише — власти тої не затримали. Не затримали диятого, що село, що більшість робочого люду віднесла ся до революції па-сивно. Енергия самого тільки пролетаріату оказала ся неві-старчаючою для доконаня ці-лковитого перевороту. Рево-люція стала на половині доро-ги.

Натомість в побідних краях, в Англії, в Франції, в Італії, по-мимо того, що і там війна до-вела до економічних ката-строф, робітничі маси не ді-стали того безпосереднього ім-пульсу, котрий би попхнув їх до революційних вчинків.

Стала ся ганебна і страшна річ: проти революційної Росії, проти краю робітників і селян могли розпочати по-скіненно імперіалістичної різ-ні розбійничу кампанію во-лодєлі капіталістичного світа, а робітники почувачує ся до соціалістичних ідеалів, визна-ючі кляч: “пролетарі всіх кра-їв єдналиєтє ся”, сі робітники не потрапили стати в обороні Світоєської Росії, стремляючі до звитєсного соціалізму.

В Росії запанували голод і нужда, а зрадники соціалізму, сі шайдеманівці, польські пе-сєсові, англійські і францу-ські опортуністи і запродавці, всі сі лобкаї капіталізму викор-истовують той факт, що бо о-стерігати робітників перед ре-волюційними ділами. Лиш на-віть політичні аналізфети повинні знати, що голод і нуж-

На днях ми отримали два ли-сти в одній і тій самій справі. Один з них з просьбою о по-міщенє як осторогу для робіт-ників, другий для нашой інфор-мації. Перший лист з Торонто звучить:

“Дорогі Товариші! Сим ли-стом хочу звернутись до укр. робітників міста Торонто і о-колиці, щобони вони не дали се-бе обманути новопрідумано-му способови збираня грошин. Єреміичук, Крат і спілка отри-мали на днях зі Львова від бу-вшого петлюрівського “міні-стра” без праці Осипа Безпа-лка лист, в котрім він каже, що бажав би приїхати до Канади, але їзза браку грошин не мо-же сего зробити. Отож вище згадані панки розпочали вже тут кампанію за грішми на шифкарту для сего збанкото-ваного петлюрівського “міні-стра”.

Тому я клячу до Вас, то-вариші робітники Торонто і о-колиці: Не дайте себе натя-гнути сим торонтоєским кон-трреволюціонером. На дайте а-ні цєнта для того петлюрівско-го “міністра”, завдяки зради-чій політій котрого проляло ся було стільки крові україн-ського пролетаріату.

Пригадайте лише той час, як сей “міністер” зі своїм отама-ном закликав білогвардійські банди Пільсудського на Україну нищити українські села. При-гадайте ті ріки крові, що про-лядали в Галичині, яє петлю-рівські чорношляхці насилу-вали селянські дванабятлітні дівчата. Пригадайте, як сі “мі-ністри” запроудували Східну Га-личину польській шляхті, яка тепер стоєть під польським об-щасом. Ви, товариші, маєте з-краю листи від своїх рідних, в котрих описують ся польські знущаня над українськими се-льцями. А сей “міністер” і те-пер свобідно переубавє у Льво-ві, лише польські пані не хо-чуть вже тепер зрадникам пла-тити. Пригадайте те все і оїні-тїте після діла роботу торонто-єських махєрів, котрі старають ся виманити у Вас грошин на дорогу сему соціалістичному ренегатові.

Я клячу до Вас, товариші ро-бітники: Не дайте ані цєнта на сю чорну роботу соціал-зрад-ників! — В. Лучак”.

Другий товариш з Оттави (імені його “покину не подає-мо) пише в сій справі між ин-шим слідуєчо:

“Осип Безпалко і М. Гаври-шук пишуть зі Львова до Єре-міичука, щобі взяти їх сюди до Канади. Єсли не можливо двоох, то хоч одного. Безпалко пишучи, що він дуже зниче-ний морально, матеріяльно і фі-зично, каже в тім листі: “Я ро-бітничого прапора не сплямив ні на крихітку”.

Я отримав днє 5. марта лист з Торонто від Єреміичука, в котрім він до мене пише: “При-знаю ся Вам товаришу, що ми хочемо взяти Безпалка і Гаври-шучка до Канади. Вже є нас 10 людей до того, а може-б і Ви причинились з чимось”.

Я зігнурав сей лист і нічо-го Єреміичукови на се не відпи-сав”.

Ось такого змісту листи ми отримали від товаришів зі Схо-ду.

І так для петлюрівських “мі-ністрів” нема вже місця не тіль-ки на Україні, але і в Європі. Не вдало ся “мініструвати” у “власній”, як вони кажуть “де-ржаві”, тепер просить ся до Ка-нади по “золоте руно”. Ми певні, що сюди єще не один з-них попробує примандрувати після своєї зрадничої роботи на Україні і в Галичині. Там їм вже нема місця. Там кожний нимий погляд чесної людини буде їх переслідувати на кож-дїм кроці, а особливо таких со-ціалістичних ренегатів як Без-палко, що колісь виставляв се-бе оборонцем працюючих, то-бо, бодай себе таким уважав.

Нам здаєть ся, що до слів т. Лучака не треба нічого дода-вати, але коли дійсно пригадає-ть роботу, яку виконував Без-палко в петлюрівським “пра-вительстві”, то шді збути се мо-жанкою. Від, як той нужден-ний плазун, оббивав передло-кою польської шляхти, щобі за-трийцять сєребренків прода-

ти П Галичину і Україну по-Дніпро. На початку 1920 року він їздив до Варшави курієром від “премієра-міністра” Мазє-пи та “уділяв” впередочим “ін-тервю”. А вскорі після його поїздок вирушила білогвардій-ська Польща на Україну. Тоді як ціла погромщицька зграя Балаховичів, Пермиків, Піль-судських, Галєрів, разом з чо-рношляхцями Петлюри теро-ризувала міста і села України і Галичини, він був не тільки чле-ном “правительства” Петлюри, але ще й активно спричинив ся до того, щобі сі банди запро-сити на Україну. І тепер ся підла-скотина сміє єще говорити, що він не сплямив робітничого прапора.

РЕВОЛЮЦІЙНИЙ РУХ РО-БІТНИЦЬ В ЛАТВІІ.

Світова війна затягнула і жєнщину Латвії у всі галузі промислу; вона зрєволюціо-нізувала її і попхнула масами в робітничі організації, де вона знайшла оборону своїх еко-номічних і політичних інтерєсів. З того часу участь робітниць в революційній русі носить ма-совий характер.

В повстаню проти німець-ких окупацийних нацистів, в сїчні 1919 року, жєнщини ро-бітничі беруть найбільше ак-тивну участь. Але найбільше героїство вони показали в маю 1919 року, підчас наступу на червону Ригу, проти німець-ко-латвійських білогвардій-ців. Рука в руку з мужинами, робітничі з ружинєцо в руках обороняли Червону Латвію. Не зважаючи на героїське зусилє, Червона Латвія упала і на ти-сячких трупах розстрілєних ро-бітничих і робітниць поставлений пра-пор білої Латвії.

За свою відвагу і хоробрість дорого заплатили латвійські робітничі. Робітничі мов за-чумлєних виволокали на у-лицях і по кватірах і там же на місці убивали. Сотки і ти-сячі мужів знаєславані і убиті по тюрмах.

Комуністична партія була розгромлена, але нєлегальна партія скоро почала збирати свої розпорошені ряди і жєн-щина - робітничка - комуністка знаходить ся тепер на першій місци, виконуючи найбільш відповідний і небезпечний дя-жита партійний обовязок.

Майже всі профєсійні союзи в Латвії находять ся під кермо-ю комуністичної партії. Робіт-ничі беруть найбільше чинну участь в роботі сєред союзи, а по деяких місцевостях їх є навіть велика більшість.

Білогвардійці добре розумі-ють небезпєку для себе в у-часті жєнщин в комуністичній партії і профєсійних союзах. Під теперішній час всі тюрми Латвії ними заповнені. Над ни-ми роблять шташе, нєчуване насилє, тортури і розстріли. В грудні минушого року в мі-сті Вольмарі, за участь в нєле-галійних зборах було розстрі-лено 6 жєнщин (в тім числі дві ді-лєвичи, одна 14-літня, а друга 16-літня). За місяць май і чер-вень розстріляно кількадєсят жєнщин, в тім числі малоліт-ки: Є. Рюман, М. Гаман, Карклі, Грунтін і инші. В червні мину-шого року в Шванєнбурдаї зі-стала арештована комуністка Альма Вєсмар і після страшної муки її кинули в огонь і спа-лили (навіть соціал-зрадники о-бурились сим злочиним і пору-шили сю справу в Установчих Зборах).

Не зважаючи на муки і роз-стріли, латвійські жєнщини-робітничі все більше й більше вступачує в комуністичну партію. Особливо се видно під теперішню пору. Латвійська жєнщина-робітничка вірить що заартована в боях комуністич-на партія Латвії, при помочи і піддєржці Світового Коуні-стичного Інтернаціоналу, веде її на світлий шлях комунізму.

Характеризуючи робітничий рух в Данії, тов. Нільєн зазна-чила порівнууючо малу підго-тованість широких робітничих мас для дійсних революційних виступів. В 1918 році при уча-сті т. Нільєн була сформована данська соціалістична робітни-ча партія в противєнстві тра-соціалістичної робітничої партії соціалістичній партії. Нова негарно проголосила свою сол-дарність з Шмервальдом, сто-ячи на тій самій точці погляду, що й ліві соціалістичні партії в Швеції і союз спартаківців в Ні-меччині. Численно невелика, со-ціалістична робітничка партія в досить корфкий час дійшла до значних розмірів і її праця все більше і більше розвиваєть ся.

“В теперішній час ми пра-чемою рука в руку з союзом молодіжи представляючи со-бою прекрасно зорганізований пролетарський зародок. На-

Бітц.

Американські сенатори проти “Ліги Націй”.

ВАШІНГТОН, 18. марта. — Приїзд бувшого французького премієра Вівіані до Злучених Держав, щобі провадити тут агітацію за приступленєм Злу-чених Держав до “Ліги Націй” та за підписанєм мирового до-говору, знов рушив дискусію над “Лігою Націй” сєред члєнів американського сенату, котрий остаточно буде рішати про відношенє Америки до сих справ. Сенатори більшість не хочуть навіть чути про заклю-ченє мира так довго, як довго молодіжи представляючи со-бою прекрасно зорганізований пролетарський зародок. На-